

ພຣະທຳດານິເອນ - ເລກສື່ສິບເກົ້າ

ການເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ: ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ, ບົດບາດຂອງອົດສະລາມ,
ແລະຂະບວນການທົດສອບຄັ້ງສຸດທ້າຍໃນວັນສຸດທ້າຍ

Jeff Pippenger
2024-01-13

ການເພີ່ມພູນແຫ່ງຄວາມຮູ້ທິດກິດຂຶ້ນເມື່ອນິຕິເກຣັບແມ່ນນ້ອງໄລຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798
ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຂະບວນການທົດສອບທີ່ບັນລຸຈຸດສູງສຸດຂອງມັນໃນຂະບວນການແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນໃນປີ
1844. ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງໃນບັດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກ
ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍປະຫວັດສາດນັ້ນ,
ແລະລວມເອົາຄວາມຈິງແຫ່ງການທົດສອບອັນດຽວກັນກັບຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນ,
ເພາະວ່າຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນທີ່ໃນບັດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກນັ້ນ
ແມ່ນການຟື້ນຟູອັນລ້ຳຄ່າຂອງ Miller.

“ຄວາມຈິງທັງໝົດພົບວ່າເຮົາໄດ້ຮັບໃນປີ 1841, '42, '43, ແລະ '44 ບັດນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮຽນຄົ້ນ ແລະ
ປະກາດ. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີໜຶ່ງ, ອົງທີສອງ, ແລະ ອົງທີສາມ
ໃນອະນາຄົດຈະຖືກປະກາດດ້ວຍສຽງອັນດັງກ້ອງ.
ຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກມອບດ້ວຍຄວາມມັ່ງໝັ້ນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ໃນຮີດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ.”
Manuscript Releases, ແຫຼ່ງ 15, 371.

ຫົວຂໍ້ກັບຂອງຂ່າວສານແຫ່ງຄຳຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນທາງຄຳພະຍາກອນໃນສະໄໝຂອງພວກເຮົາ
ແມ່ນບົດບາດຂອງອົດສະລາມແຫ່ງວິບັດທິສາມ.
ວິບັດທິສາມຂອງອົດສະລາມລ້ວນແຕ່ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ເທິງສອງແຜ່ນຂອງຮາບາກກຸ.
ຂ່າວສານແຫ່ງຄຳຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນແຫ່ງວັນສຸດທ້າຍ ໄດ້ເລີ່ມຖືກເປີດຜະນຶກໃນຄວາມຜິດຫວັງເມື່ອວັນທີ
18 ກໍລະກົດ 2020, ເມື່ອເວລາຄອຍຖ້າແຫ່ງວັນສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງ.
ດັ່ງທີ່ຂ່າວສານຄຳຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໃນປະຫວັດສາດຂອງຜູ້ຕິດຕາມມົນເລີ
ໄດ້ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ, ຂ່າວສານແຫ່ງວັນສຸດທ້າຍກໍ່ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຈົນກວ່າ
ຈະບັນລຸຈຸດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການປະຊຸມຄຳຍ Exeter. ໃນຈຸດນັ້ນ ພວກພົມຈັນຍ່ອມມົນນຳມັນ ຫຼືມົມ.

ຖ້ອຍຄຳປະກາດຄວາມວິບັດຂອງເອຊາຢາຕຳບັນດາຄົນຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍທີ່ປົກຄອງປະຊາຊົນແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ
ໄດ້ຊີ້ວ່ານິຕິນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນສຳລັບຄົນຂຶ້ນມາແຫ່ງເອຟຣາອິມດັ່ງປົກຄອງທີ່ຖືກປະທັບຕາໄວ້.
ໃນຂໍ້ຄວາມຂອງເອຊາຢາ, ການງານແຫ່ງການປ່ຽນສັນຍະລັກຜ່ານໃຫ້ກາຍເປັນສັນຍະລັກຜ່ານພຣະເຈົ້າ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນປະຫວັດຂອງອັດເວນຕິສິມ ພົງຖືວ່າເປັນດິນເຜົາໃນມືຊ້າງບັ້ນ.
ການງານນັ້ນຄືການສ້າງຄຳຈຳກັດຄວາມຂອງ “the daily” ໃຫ້ເປັນສັນຍະລັກຂອງພຣະຄຣິດ
ໃນຂະນະທີ່ເທົ່າຈົງແລ້ວມັນເປັນສັນຍະລັກຂອງຊາຕານ. ເມື່ອດານິເອນໄດ້ນຳໃຊ້ຄຳວ່າ “tamid”
ເປັນສັນຍະລັກຂອງລັດທິຕ່າງສາສະໜາ ທ່ານໄດ້ເລືອກໃຊ້ຄຳນັ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງເຊິ່ງເປັນສັນຍະລັກ
ເພາະວ່າຄຳນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຕໍ່ເນື່ອງ”.

ມີອຳນາດສາມປະການທີ່ນຳໂລກໄປສູ່ Armageddon, ແລະອຳນາດປະການທຳອິດໃນສາມປະການນັ້ນຄື
ມັງກອນ (ລັດທິນອກຣິດ). ມັງກອນໄດ້ເລີ່ມສົງຄາມຂອງມັນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນ.
ມັງກອນດຳເນີນສົງຄາມນັ້ນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງຕອນສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງພັນປີ, ເມື່ອມັນຖືກທຳລາຍໃນທຸລະຍາ.

ແລະເມື່ອຄົບພັນປີແລ້ວ ຊາຕານຈະຖືກປ່ອຍອອກຈາກຄຸກຂອງມັນ
ແລະມັນຈະອອກໄປຫລອກລວງບັນດາປະຊາຊາດທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນສົມມຸໂລກ ຄືໂກກ ແລະ ມາໂກກ
ເພື່ອຮວບຮວມເຂົາທັງຫລາຍເຂົ້າສູ່ສົງຄາມ; ຈຳນວນຂອງເຂົາກໍດັ່ງດື່ມຊາຍແຫ່ງທະເລ.
ແລະເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຂຶ້ນມາເທິງພື້ນແຜ່ນດິນອັນກວ້າງ ແລະໄດ້ລ້ອມຄ້າຍຂອງບັນດາທຳມະຊົນບໍລິສຸດ
ແລະນະຄອນອັນເປັນທີ່ຮັກ; ແຕ່ໃຜໄດ້ລົງມາຈາກພຣະເຈົ້າຈາກສະຫວັນ ແລະເຜົາຜານເຂົາທັງຫລາຍເສຍ.
ແລະມານຮ້າຍຜູ້ທີ່ໄດ້ຫລອກລວງເຂົາທັງຫລາຍນັ້ນ ຖືກໂຍນລົງໃນບັງໄຟ ແລະກຳມະຖັນ ບ່ອນທີ່ສັດຮ້າຍ
ແລະຜູ້ພະຍາກອນບອມຢູ່ນັ້ນ
ແລະພວກມັນຈະຖືກທຳລະມານທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ພຣະນິມິດ 20:7-10.

ສັດຮ້າຍ (ອຳນາດຕ່ຳແຫ່ງສັນຕະປາປາ)

ຊຶ່ງເປັນອຳນາດທີ່ສອງໃນບັນດາສາມອຳນາດທີ່ນຳພາໂລກໄປສູ່ອາມາເກດດອນ, ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນບອມ
(ສະຫະລັດອາເມຣິກາ) ຊຶ່ງເປັນອຳນາດທີສາມໃນບັນດາສາມອຳນາດນັ້ນ,
ທັງສອງໄດ້ບາກົດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດພາຍຫຼັງປະຫວັດສາດແຫ່ງການຖືກຄັງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ, ແລະ
ທັງສອງຈະຖືກທຳລາຍໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະຄຣິດ.

ແລະສັດຮ້າຍນັ້ນຖືກຈັບໄດ້ ແລະພ້ອມກັບມັນກໍມີຜູ້ພະຍາກອນບອມຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັດໝາຍສຳຄັນຕໍ່ໜ້າມັນ
ດ້ວຍໝາຍສຳຄັນນັ້ນເຂົາໄດ້ຫລອກລວງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຮູບຂອງມັນ.
ທັງສອງນີ້ຖືກໂຍນລົງໄປທັງເປັນໆໃນບັງໄຟທົດລຸກໄໝ້ດ້ວຍກຳມະຖັນ. ພຣະນິມິດ 19:20.

ເມື່ອດານເືອນເລືອກໃຊ້ຄຳພາສາເຮັບເຮົາ "ຕ່ຳເນືອງ" ເປັນສັນຍາລັກຂອງລັດທິນອກຣິດ (ຊາຕານ),
ທ່ານໄດ້ເລືອກຄຳທີ່ຊັບອກຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຊາຕານນັ້ນເອງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຕັ້ງສູ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງຕ່ຳເນືອງມາຕະຫຼອດ.
ອຳນາດອີກສອງປະການນັ້ນ
ມີການເຄື່ອນໄຫວໃນສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ເທົ່ານັ້ນ.
ການທີ່ດານເືອນເລືອກໃຊ້ຄຳວ່າ "tamid" (ຕ່ຳເນືອງ) ນັ້ນ ເປັນໄປດ້ວຍເຈດຈຳນົງ ແລະ ຖືກຕ້ອງ.

ເມື່ອບົດບັນທຶກຂອງອີຊາຢາກຽວກັບວິບັດແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຢໄຫວໄດ້ທົ່ມເຫລພຣະວິນຍານແຫ່ງການຫຼັບລືກ
ໃສ່ ແລະບົດຕາຂອງເຂົາ ດຳເນີນຕໍ່ໄປຈາກບົດທີ່ຊາວແບດເຂົ້າສູ່ບົດທີສາມສິບ, ທ່ານໄດ້ບັນທຶກວ່າ:

ບັດນີ້ ຈົ່ງໄປ, ຂຽນມັນໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໃນແຜ່ນຈາລຶກ, ແລະບັນທຶກມັນໄວ້ໃນປຶ້ມ,
ເພື່ອວ່າມັນຈະເປັນພະຍານສຳລັບເວລາຂ້າງໜ້າຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ: ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນຊົນຊາດທີ່ກະບົດ,
ເປັນລູກທີ່ມັກຕົວະ, ເປັນລູກທີ່ບໍ່ຍອມຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຢາເວ: ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຜູ້ເບິ່ງນິມິດວ່າ,
"ຢ່າເບິ່ງ"; ແລະກັບບັນດາສາດສະດາວ່າ, "ຢ່າພະຍາກອນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແກ່ພວກເຮົາ;
ຈົ່ງເວົ້າສິ່ງທີ່ອ່ອນຫວານແກ່ພວກເຮົາ, ຈົ່ງພະຍາກອນຄຳຫຼອກລວງ: ຈົ່ງອອກໄປເສຍຈາກທາງ,
ຈົ່ງເບື້ອງອອກຈາກວິຖີ, ຈົ່ງໃຫ້ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນພົ້ນໄປຈາກຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ." ເຫດສະນັ້ນ
ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຈຶ່ງຕັດດັງນີ້ວ່າ, "ເພາະພວກເຈົ້າດູກຸກຖອຍຄຳນີ້,
ແລະໄວ້ໃຈໃນການບີບບັງຄັບແລະຄວາມຄິດໂກງ, ແລະພົງພາອາໄສຢູ່ໃນສິ່ງນັ້ນ: ສະນັ້ນ
ຄວາມຊົ່ວຜິດນີ້ຈະເປັນແກ່ພວກເຈົ້າດັ່ງຮອຍແຕກທີ່ພ້ອມຈະພັງລົງ, ໂປ່ງພອງອອກຢູ່ໃນກຳແພງສູງ,
ຊຶ່ງການພັງທະລາຍຂອງມັນຈະມາຢ່າງກະທັນຫັນໃນພົບຕາດຽວ.
ແລະພຣະອົງຈະທຳລາຍມັນດັ່ງການແຕກຂອງພາຊະນະຂອງຊ່າງບິນດິນເຜົາທີ່ຖືກທຸບເປັນຊົນໆ;
ພຣະອົງຈະບໍ່ອາໄລ:
ຈົນວ່າໃນບັນດາເສດຊີນຂອງມັນຈະບໍ່ພົບເຫັນແມ່ນແຕ່ເສດດຽວທີ່ຈະໃຊ້ຄົບໄພອອກຈາກຕົກ,
ຫຼືຕົກນ້ຳອອກຈາກບ." ເພາະວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າ, ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຕັດດັງນີ້ວ່າ;
"ໃນການຫັນກັບມາແລະໃນການພັກສະຫງົບ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ;
ໃນຄວາມສະຫງົບແລະໃນຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ຈະເປັນກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າ": ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມ. ອີສາຢາ

“ຕາຕະລາງ” ທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ນັ້ນ ແມ່ນຕາຕະລາງໃນພຣະທັມຮາບາກຸກ ບົດທີສອງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຈັດໄວ້ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອື່ນມັນຈະສາມາດ “ແລ່ນ” ແລະເຜີຍແຜ່ຂ່າວສານນັ້ນ. “ໜັງສື” ທີ່ໄດ້ບັນທຶກ “ຕາຕະລາງ” ນັ້ນໄວ້ຄືພຣະທັມຮາບາກຸກ. “ຕາຕະລາງ” ຈາກ “ໜັງສື” ຂອງຮາບາກຸກ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການທົດສອບຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ປະຈັກແຈ້ງເຖິງ “ຊົນຊາດທີ່ກະບົດ, ລູກທົມສາ, ລູກທີ່ບໍ່ຍອມຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ.” “ຊົນຊາດທີ່ກະບົດ” ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຈະ “ຟັງ” ນັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະທັມເຢເຣມີຍາ ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຈະຟັງສຽງແກຂອງຍາມເຜົາ.

ນອກຈາກນັ້ນ ເຮົາໄດ້ຕັ້ງຍາມເຜົາໄວ້ເທິງພວກເຈົ້າ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຟັງສຽງແກເຕືອນ.”
ແຕ່ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຈະບໍ່ຟັງ.” ເຢເຣມີຍາ 6:17

ຜູ້ທີ່ກະບົດແມ່ນບັນດາຜູ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງອີຊາຍາ ແລະຍັງໃນປະຫວັດສາດຂອງພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຟັງ.

ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ, ຈົ່ງໄປ ແລະບອກຊົນຊາດນີ້ວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈົ່ງຟັງແທ້ໆ ແຕ່ຢ່າເຂົ້າໃຈ;
ແລະຈົ່ງເບິ່ງແທ້ໆ ແຕ່ຢ່າຮັບຮູ້. ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊົນຊາດນັ້ນມັນ, ແລະເຮັດໃຫ້ຫຼຸຂອງເຂົາໜັກ,
ແລະບົດຕາຂອງເຂົາເສຍ; ຍ້ານວ່າເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ, ແລະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫຼຸຂອງເຂົາ,
ແລະເຂົາໃຈດ້ວຍໃຈຂອງເຂົາ, ແລະກັບໃຈ, ແລະໄດ້ຮັບການຮັກສາ.” ອີສະຍາ 6:9, 10.

ພວກກະບົດທີ່ຫຼຸໜວກໃນພຣະຄຳອີຊາຍາສາມາດ “ໄດ້ຍິນ,” ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ “ໄດ້ຍິນ,” ແລະການປະຕິເສດທີ່ຈະ “ໄດ້ຍິນ” ຂອງພວກເຂົາຊື່ນອກວ່າພວກເຂົາ “ບໍ່ເຂົ້າໃຈ.” ຄົນອະທິໃນພຣະຄຳດານເຮອນ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນພວກຍິງພົມມະຈັນທີ່ເຢັ່ງເຂົ້າໃນພຣະຄຳມັດທາຍ, ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈການເພີ່ມພູມແຫ່ງຄວາມຮູ້ ອັນຖືກເປັນສັນຍາລັກໄວ້ໃນ “ໂຕະ” ທີ່ຖືກກ່າວໄວ້ໃນ “ໜັງສື” ຂອງຮາບາກຸກ. ຖ້າພວກກະບົດຫຼຸໜວກໃນພຣະຄຳອີຊາຍາຈະຟັງ, ພວກເຂົາກໍອາດຈະກັບໃຈໃໝ່ ແລະໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍ, ແຕ່ໃຈຂອງພວກເຂົາອ້ອມໜາ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານພະຍານອີກປະການໜຶ່ງກ່ຽວກັບພວກກະບົດຫຼຸໜວກ.

ແລະພວກສາວົກໄດ້ເຂົ້າມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ?”
ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບແລະຕັດກັບເຂົາວ່າ,
“ເພາະວ່າໄດ້ຊົງໃຜດໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ຈັກບັນດາຄວາມລຶກລັບແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ,
ແຕ່ສຳລັບພວກເຂົານັ້ນບໍ່ໄດ້ຊົງໃຜດໃຫ້. ເພາະຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວ, ຈະຊົງໃຜດປະທານເພີ່ມໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ
ແລະຜູ້ນັ້ນຈະມີຢ່າງບໍ່ລົບລຽນ; ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ມີ, ແມ່ນແຕ່ທີ່ຜູ້ນັ້ນມີຢູ່ກໍຈະຖືກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນ.
ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ: ເພາະວ່າເຂົາເຫັນແລ້ວແຕ່ບໍ່ເຫັນ;
ແລະໄດ້ຍິນແລ້ວແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ, ທັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ແລະຄຳພະຍາກອນຂອງເອຊາຍາກໍສຳເລັດໃນພວກເຂົາ,
ທີ່ກ່າວວ່າ, ‘ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ແລະຈະເຫັນແທ້ ແຕ່ຈະບໍ່ຮັບຮູ້;
ເພາະໃຈຂອງຊົນຊາດນີ້ແຂງກະດ້າງຂຶ້ນ, ຫຼຸຂອງເຂົາກໍຕັ້ງຕໍ່ການໄດ້ຍິນ, ແລະຕາຂອງເຂົາເຂົ້າໄດ້ບໍ່ເສຍ;
ຍ້ານວ່າເມື່ອໃດເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ ແລະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫຼຸຂອງເຂົາ ແລະເຂົາໃຈດ້ວຍໃຈຂອງເຂົາ,
ແລ້ວຫັນກັບຄືນ, ແລະເຮົາຈະຮັກສາເຂົາໃຫ້ຫາຍ.’ ແຕ່ຕາຂອງພວກທ່ານເປັນສຸກ ເພາະມັນເຫັນ;
ແລະຫຼຸຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ເພາະມັນໄດ້ຍິນ. ເພາະເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ,
ຜູ້ພະຍາກອນແລະຄົນຊອບທຳຫຼາຍຄົນໄດ້ບ້າຖະໜາຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຫັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນ;
ແລະຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ. ມັດທາຍ 13:10–17.”

ຜູ້ມີບັນຍາເຂົ້າໃຈຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄຳອຸປະມາ, ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງເປັນບັນທັດເທິງບັນທັດ. ຜູ້ມີບັນຍາເປັນສຸກ ເພາະພວກເຂົາເຫັນແລະໄດ້ຍິນ, ແລະທັງຜູ້ມີບັນຍາແລະຜູ້ເປັນສຸກຕ່າງກໍໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນດານເຮອນ ບົດ 12. “ຜູ້ມີບັນຍາ” ຄືຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈ

(ດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາ) ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ "ໂຕະ" ທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ໃນ "ບົມ" ຂອງຮາບາກກ, ແລະ "ຜູ້ເປັນສຸກ" ຄືຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າ.

ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ, "ດານເຮືອນເອີ, ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖີດ; ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານັ້ນຖືກປັດໄວ້ ແລະປະທັບຕາໄວ້ຈົນເຖີງເວລາສຸດທ້າຍ. ຫຼຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົງສຸດ, ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວສະອາດ, ແລະຖືກທົດລອງ; ແຕ່ຄົນອະທຳຈະກະທຳຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ; ແລະໃນພວກຄົນອະທຳນັ້ນຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ພວກຜູ້ມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ. ແລະນັບແຕ່ເວລາທີ່ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນຖືກເອົາອອກໄປ, ແລະສົງຄົນຊຶ່ງຖືກທຳໃຫ້ເກີດຄວາມຮ້າງເປົ່າຖືກຕັ້ງຂຶ້ນນັ້ນ, ຈະມີໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ. ຜູ້ໃດທີ່ລືຄອຍ ແລະໄປເຖີງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ." ດານເຮືອນ 12:9-13.

ພວກ Millerite ໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວັນ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອລັດທິນອກສາສະໜາ ("ການຖວາຍປະຈຳວັນ") ຖືກ "ຍົກອອກໄປ" ໃນປີ 508. ພຣະພອນໄດ້ຖືກສັນຍາໄວ້ແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງຄອຍຖ້າຢູ່ໃນປີ 1843. ຄຳວ່າ "cometh" ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ໝາຍເຖີງ "ສຳຜັດເຖີງ." ປີ 1843 ໄດ້ "ສຳຜັດເຖີງ" ປີ 1844 ເມື່ອມັນສິ້ນສຸດລົງ. ເມື່ອປີ 1843 ສິ້ນສຸດລົງ, "ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ" ຂອງ Habakkuk ກໍໄດ້ມາເຖີງ, ແລະພຣະພອນໄດ້ຖືກປະກາດເໝືອນຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າຕາມທຶຖືກບັນຊາໄວ້ໃນ "ໜັງສື" ທີ່ໄດ້ກ່າວເຖີງ "ແຜ່ນຈາລຶກ." "ໜັງສື" ຂອງ Habakkuk ໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຜູ້ຄົນ "ຄອຍຖ້າ" ນິມິດນັ້ນ.

ດານເຮືອນໄດ້ຊີ້ບອກປະຫວັດສາດຂອງປີ 1798 (ເວລາແຫ່ງອະວະສານ), ເມື່ອໜັງສືຂອງທ່ານຖືກເປີດຜະນຶກອອກ, ແລະໃນເວລານັ້ນໄດ້ມີຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຕອນເກີດຂຶ້ນ (ຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົງສຸດ, ແລະເຮັດໃຫ້ຂ້າວ, ແລະທົດລອງ). ຂະບວນການນັ້ນໄດ້ບັນລຸຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນໃນການສຳແດງປະກົດຂອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ. ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ນັ້ນຄື ຫຼັກໝາຍສາມປະການຂອງຄວາມຈິງ, ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ຂ້າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ, ແລະຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່. ພຣະພອນແຫ່ງການມາຮອດຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການທົດສອບສາມຂັ້ນຕອນໃນຕອນທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດຈາກປີ 1798 ຈົນເຖີງ 1844.

ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1798 ຈົນເຖີງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ໃນປີ 1844 ເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງປີ 1989 ຈົນເຖີງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖີງໃນໄວງນີ້. ມີພຣະພອນອັນໜຶ່ງຖືກຊົງສັນຍາໄວ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້ານິມິດທີ່ໄດ້ເລີ່ມຊັກຊ້າໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ. "ຄົນສະຫລາດ" ໃນດານເຮືອນ 12 ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ "ໄດ້ຮັບພອນ" ແລະ "ຄອຍຖ້າ." ຄົນຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ "ໄດ້ຍິນ" ດ້ວຍໃຈຂອງຕົນ ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ "ເຫັນ." ປະສົບການທັງໝົດຂອງຂະບວນການມີນິເວດຖືກສະຫຼຸບໄວ້ໃນສີຂີ້ພຣະຄຳຂອງດານເຮືອນ, ແລະຂີ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນຕົວແທນແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງການປະທັບຕາພວກໜຶ່ງແສນສີໝື່ນສີຟ້າ.

ປະຫວັດສາດອັນສັກສິດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ໃນສີຂຶ້ນນັ້ນ ຕັ້ງຢູ່ເທິງການເຂົ້າໃຈເຖີງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ເທິງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກກ, ແລະການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮູ້ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງລະບຸໄວ້ເມື່ອພຣະອົງຊົງສອນດ້ວຍວິທີການ "ບັນທຶກເທິງບັນທຶກ". ພຣະອົງຊົງນຳສະເໜີຄຳອຸປະມາແລ້ວອຸປະມາເລົ່າ ເພື່ອອະທິບາຍຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃຫ້ແກ່ "ຜູ້ມີບັນຍາ". "ຄົນຊົ່ວ" ໃນດານເຮືອນ ບົດທີ 12 ບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ແລະໃນ 2 ເທຊະໂລນກາ ບົດທີ 2, ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາຖືກເປັນຕົວແທນວ່າເປັນການຊົງຄວາມຈິງ, ຊຶ່ງນຳມາສູ່ຄວາມຫຼົງຜິດຢ່າງແຮງກ້າ. ຄວາມຈິງທີ່ຄົນຊົ່ວບໍ່ຮັກໃນຈິດໝາຍຂອງໂປໂລນນີ້ ແມ່ນ "the daily,"

ແລະໃນສີຂອງດານເອນ ຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທຶຖິກລະບຸໂດຍສະເພາະ ກໍແມ່ນ "the daily."

ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັດກັບພວກສາວົກວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ທຶຖິກອວຍພອນ, ແລະໃນການກະທຳດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງກຊົງວາງພວກເຂົາໃຫ້ຕົງກັນຂ້າມກັບບັນດາຜູ້ໃນເອຊາຢາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດທຶຈະເຫັນແລະໄດ້ຍິນ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ກັບໃຈ. ບັນດາຜູ້ທຶຖິກອວຍພອນໃນດານເອນ ບົດ 12 ຄົບັນດາຜູ້ທີ່ອອຍຖ້າ. ສີຂໃນດານເອນ ບົດ 12, ແລະທັງການສຳເລັດຂອງຂໍ້ຫຼົງໄປໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂຮຕ໌, ແລະທັງຄວາມຕົງກັນຂ້າມໃນເອຊາຢາກັບຊົນຈຳພວກໜຶ່ງຜູ້ທີ່ປະຕິເສດທຶຈະໄດ້ຍິນແລະເຫັນ, ແລະທັງການຈຳແນກດຽວກັນນັ້ນລະຫວ່າງສອງຈຳພວກໂດຍພຣະຄຣິດ, ລ້ວນແຕ່ຊີ້ນຳໄປຂ້າງໜ້າສູ່ປະຫວັດສາດທຶຖິກຊ່ອນໄວ້ຂອງຜ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ຊຶ່ງໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020. ຂະບວນການທົດສອບຂັ້ນສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂຮຕ໌ ທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ບັດນີ້ກຳລັງຖືກທຳຊ້ຳອີກ. ບາງຄົນຈະເຫັນ, ແລະຄົນອື່ນຈະປະຕິເສດທຶຈະເຫັນ.

"ຂ່າວສານທັງປວງທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃນຊ່ວງປີ 1840–1844
ຈະຕ້ອງຖືກນຳສະເໜີດ້ວຍພະລັງອັນແຮງກຳໃນບັດນີ້
ເພາະມີຄົນເປັນຈຳນວນຫຼາຍທີ່ໄດ້ຫຼົງເສຍທິດທາງຂອງຕົນ.
ຂ່າວສານເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງຖືກປະກາດໄປຍັງຄຣິສຕະຈັກທັງປວງ."

ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຕາຂອງພວກທ່ານຍ່ອມເປັນສຸກ ເພາະວ່າມັນໄດ້ເຫັນ; ແລະ
ຫຼືຂອງພວກທ່ານກໍຍ່ອມເປັນສຸກ ເພາະວ່າມັນໄດ້ຍິນ. ເພາະເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ
ຜູ້ພະຍາກອນແລະຄົນຊອບທຳຫຼາຍຄົນໄດ້ບຳຖະໜາຢາກເຫັນສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ພວກທ່ານເຫັນ
ແຕ່ກັບໄດ້ເຫັນ; ແລະ ຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ກັບໄດ້ຍິນ" [Matthew 13:16, 17].
ຕາທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທັງຫຼາຍທຶຖິກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ຍ່ອມເປັນສຸກ.

"ຂ່າວສານໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແລ້ວ. ແລະບໍ່ຄວນມີການຊັກຊ້າໃນການກ່າວຂ່າວສານນັ້ນຊ້ຳອີກ,
ເພາະວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຍຸກສະໄໝກຳລັງສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນ;
ພາລະກົດສຸດທ້າຍຕ້ອງຖືກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ. ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຖືກກະທຳໃນໄລຍະເວລາອັນສັ້ນ.
ອີກບໍ່ຊ້າ ຂ່າວສານໜຶ່ງຈະຖືກປະກາດຕາມການກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຈະຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງກ້ອງ. ແລ້ວດານເອນຈະຍືນຍົງໃນສ່ວນຂອງຕົນ,
ເພື່ອຖວາຍຄຳພະຍານຂອງຕົນ." Manuscript Releases, volume 21, 437.

ວິນລຽມ ມົນເລໂດ້ຖືກນຳພາໂດຍທູດສະຫວັນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ "ສິ່ງທີ່ຕົນເືອງປະຈຳວັນ"
ເປັນສັນຍາລັກຂອງໂຣມນອກຣິດ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ຍິນຢູ່ໂດຍກົງວ່າ ລາວຖືກຕ້ອງໃນຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ.
ຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ເທິງ "ແຜນຕາຕະລາງ" ທຶຖິກກ່າວເຖິງໃນ "ໜັງສື" ຂອງຮາບາກຸກ
ແມ່ນ "ສຳລັບເວລາທີ່ຈະມາ." ການເປີດຜະນຶກຂອງ "ໜັງສື" ນັ້ນ ສະແດງໃຫ້ປະຈັກເຖິງ "ບຸດຫຼານທຶກະບົດ
ແລະ ມຸສາ". "ບຸດຫຼານ" ເປັນສັນຍາລັກຂອງຊົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍ ດັ່ງນັ້ນ "ເວລາທີ່ຈະມາ" ໃນຂໍ້ຄວາມຂອງອີຊາຢາ
ຈຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະວ່າ ເປັນວັນສຸດທ້າຍຂອງການພິພາກສາຕໍ່ສ່ວນ.

ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວວ່າ "ບັນດາລູກທີ່ມັກຕົວະ" ຈະປະຕິເສດຂ່າວສານຄຳພະຍາກອນທຶຖິກເປັນຕົວແທນໄວ້ເທິງ
"ໂຕະ" ຊຶ່ງຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນ "ໜັງສື," ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ "ແກ່ຜູ້ເຫັນນິມິດວ່າ, ຢ່າເຫັນ;
ແລະແກ່ຜູ້ພະຍາກອນວ່າ, ຢ່າພະຍາກອນແກ່ພວກເຮົາເຖິງສິ່ງທຶຖິກຕ້ອງ,
ຈົ່ງເວົ້າແກ່ພວກເຮົາແຕ່ສິ່ງທີ່ຮາບລົງ, ຈົ່ງພະຍາກອນການຫລອກລວງ." ໃນປີ 1863 ແອດເວນຕິສມ໌ແຫ່ງເລີ
າດິເຊຍໄດ້ເລີ່ມຂະບວນການທຶທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນໃນການເຮັດໃຫ້ຄຳຮ້ອງຂໍຂອງບັນດາລູກທີ່ມັກຕົວະນັ້ນສ
ຳເລັດ. ງານນັ້ນໄດ້ຖືກເອຊາຢາເປັນຕົວແທນວ່າເປັນການປະຕິເສດທາງແກ່ແຫ່ງຮາກຖານຂອງມົນເລີ,
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງອອກໄປເສຍຈາກທາງ, ຈົ່ງຫັນອອກເສຍຈາກວິຖີ,

ຈົງໃຫ້ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຢຸດເສຍຈາກຕ່ຳໜ້າພວກເຮົາ." ວິຖີນີ້ ຊົງເປັນທາງ
ແມ່ນທາງເກົ່າແກ່ຂອງເຢເຣມີຍາ.

ດັ່ງນີ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດວ່າ, "ຈົງຢືນຢູ່ຕາມຫົນທາງທັງຫຼາຍ ແລະຈົງມອງເບີ້,
ຈົງສອບຖາມເຖິງບັນດາຫົນທາງເດີມແຕ່ກ່ອນວ່າ ທາງອັນໃດເປັນທາງດີ, ແລະຈົງດຳເນີນໃນທາງນັ້ນ;
ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະພົບການພັກສະຫງົບແກ່ຈິດວິນຍານຂອງຕົນ." ແຕ່ພວກເຂົາກ່າວວ່າ,
"ພວກເຮົາຈະບໍ່ດຳເນີນໃນທາງນັ້ນ." ເຢເຣມີຍາ 6:16.

ການປະຕິເສດ "ທາງເກົ່າ" ຂອງເຢເຣມີຍາໂດຍ "ບຸດຫຼານທົມສາ"
ຄືການປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ, ຊົງເປັນບ່ອນທີ່ພົບ "ການພັກຜ່ອນ", ແລະກໍເປັນ
"ການພັກຜ່ອນແລະຄວາມຊຸ່ມຊື່ນ" ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງໃນເວລາຢາຍ,
ຊົງກໍເປັນຄວາມຊຸ່ມຊື່ນແຫ່ງຂ່າວສານຜົນປາຍ. ຂ່າວສານນັ້ນຄືຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ
ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໃນປະຫວັດຂອງພວກມົນເລໂຮຕ໌ ແລະຖືກສະແດງໄວ້ເທິງ "ແຜ່ນຈາລຶກ"
ທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນ "ບົມ" ເລີ້ມໜຶ່ງ.

ການປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນໂດຍບຸດຫຼານທົມສາ
ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະ
"ໃຫ້ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຫາຍໄປຈາກຕ່ຳໜ້າ" ພວກເຂົາ. ນິມິດຄັ້ງທຳອິດຂອງ Ellen White, ຊົງ
Alpha ແລະ Omega ຈະນຳໃຊ້ຢ່າງແນ່ນອນເພື່ອເປັນຕົວແທນແກ່ວາລະສຸດທ້າຍ,
ໄດ້ລະບຸເສັ້ນທາງຂອງຄົນຊອບທຳ, ໂດຍໝາຍແສງສະຫວ່າງໄວ້ທີ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນ
ແລະລະບຸວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ນຳ "ຄົນມີບັນຍາ" ໄປຈົນເຖິງປາຍທາງ.

"ພວກເຂົາໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງອັນເຈດີຈຳຖືກຕັ້ງໄວ້ທາງຫຼັງພວກເຂົາ ທີ່ຕົ້ນທາງນັ້ນ
ຊົງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບອກແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ນີ້ຄື 'ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.'
ແສງນີ້ໄດ້ສ້ອງສະຫວ່າງໄປຕາມທາງຕະຫຼອດ ແລະໃຫ້ແສງແກ່ຕົນຂອງພວກເຂົາ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ."

"ຖ້າພວກເຂົາຍັງຄົງຈ້ອງຕາໄວ້ທີ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຢູ່ຕ່ຳໜ້າພວກເຂົາພຽງເລັກນ້ອຍ
ແລະຊົງນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ນະຄອນ ພວກເຂົາກໍບອດໄພ. ແຕ່ໃນບໍລິເວນ ບາງຄົນກໍເມື່ອຍລ້າ ແລະກ່າວວ່າ
ນະຄອນນັ້ນຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍ ແລະພວກເຂົາຄາດວ່າຄົງໄດ້ເຂົ້າໄປແລ້ວກ່ອນນີ້.
ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຈະຊົງໝຸນໃຈພວກເຂົາ ໂດຍຊົງຍົກພຣະຫັດຂວາອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ
ແລະຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍມີແສງສະຫວ່າງອອກມາ
ແຜ່ວິໄຫວຍູ່ເໜືອຂະບວນຜູ້ຄຸ້ມຄອງຖ້າການສະເດັດມາ ແລະພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ 'Alleluia!' ຄົນອື່ນ
ກໍປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາຢ່າງຫຼຸບຫຼັ່ນ ແລະກ່າວວ່າ
ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກມາໄກເຖິງພຽງນີ້.
ແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົານັ້ນກໍດັບລົງ ປະຖົມໃຫ້ຕົນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດສະນິດ
ແລະພວກເຂົາກໍສະດຸດ ແລະສູນເສຍຈຸດໝາຍຈາກສາຍຕາ ແລະສູນເສຍພຣະເຢຊູຈາກສາຍຕາ
ແລະຕົກລົງຈາກເສັ້ນທາງ ລົງໄປສູ່ໂລກອັນມືດມົນແລະຊົ່ວຊ້ຳທີ່ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ." Christian Experience
and Teachings of Ellen G. White, 57.

ມັນແມ່ນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ ທັງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະໃນຕອນສິ້ນສຸດ. ພຣະເຢຊູ
(ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ) ຄືຜູ້ທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາໃຫ້ເຊົາຈາກການຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຂົາ.
ແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະກອນຂວາອັນມີສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຢຊູ
ແມ່ນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ເທິງ "ຕາຕະລາງ"
ທີ່ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນ "ບົມ". ການປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນຂອງພຣະຄຣິດ ຂອງ
"ລູກຫຼານຜູ້ມີສາ," ແລະທາງທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງດຳເນີນໄປນັ້ນ

ໄດ້ນຳການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າມາເທິງພວກເຂົາ ເມື່ອພວກເຂົາຕົກລົງຈາກທາງນັ້ນ. “ກຳແພງສູງ” ທີ່ຖືກທຳລາຍລົງຢ່າງກະທັນຫັນນັ້ນ ແມ່ນ “ກຳແພງ” ແຫ່ງການແຍກລະຫວ່າງຄຣິດຈັກກັບລັດ ທີ່ຖືກທຳລາຍໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້. ການພິພາກສານັ້ນມາ “ຢ່າງກະທັນຫັນໃນທັນໃດນັ້ນ,” ແລະມັນຈະເປັນ “ເໝືອນການແຕກຫັກຂອງພາຊະນະຂອງຊ່າງບົນ ທີ່ຖືກທຳລາຍເປັນຊັ້ນໆ.” ນິຕິການພິພາກສາທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບການກັບຫົວກັບຫາງຂອງສັນຍະລັກຊາຕານຄື “the daily,” ແລະການຊີ້ບອກວ່າມັນເປັນສັນຍະລັກຂອງພຣະຄຣິດ.

ແນ່ນອນ ການທີ່ພວກເຈົ້າກັບຕາລະບັດສົ່ງທັງປວງນັ້ນ ຈະຖືກນັບດັ່ງດິນເຫນຽວຂອງຊ່າງບົນໝໍ; ເພາະວ່າ ຜົນງານຈະກ່າວແກ່ຜູ້ທີ່ສ້າງມັນວ່າ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ສ້າງຂ້າງອ້ອມບໍ່? ຫຼືສົງຫາຖືກບັນຂົນຈະກ່າວແກ່ຜູ້ທີ່ບັນມັນວ່າ, ທ່ານບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈບໍ່? ເອຊາຍາ 29:16

“ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ” ແມ່ນຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ເຊື່ອມໂຍງສືຂຶ້ນໃນການເື່ອນບົດທີ່ 12 ເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ອັນເປັນຂໍ້ທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນອະທຳກັບຄົນມີບັນຍາ. “ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ” ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຫຼົງຜິດຢ່າງແຮງໃນ 2 ເທຊະໂລນກີ ກຽດຊົງ. “ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ” ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາຂອງ “ລູກຫລານທີ່ມີສາ” ທີ່ຈະໃຫ້ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຫຼືອອກໄປໃຫ້ພົ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ. ແລະ ການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການແຕກຫັກຂອງພາຊະນະຂອງຊ່າງບົນໝໍ, ແລະ ສົ່ງໃຫ້ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນເປັນພາບປະກອບແຫ່ງສະພາບທີ່ສູນເສຍຂອງພວກຍິງພົມມະຈາລໂງ່, ເພາະວ່າດ້ວຍຊັ້ນສ່ວນທີ່ແຕກຫັກແລະເຫຼືອຢູ່ຂອງພາຊະນະຂອງຊ່າງບົນໝໍທີ່ແຕກກະຈາຍນັ້ນ, “ຈະບໍ່ພົບ” “ແມ່ນແຕ່ເສດພາຊະນະອັນໜຶ່ງເພື່ອຄົບເອົາໄຟຈາກເຕົາ, ຫຼືເພື່ອຕັກນ້ຳອອກຈາກບ່ອນ.”

ທັງ “ໄຟ” ແລະ “ນ້ຳ” ເປັນສັນຍະລັກຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບນ້ຳມັນໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ. ເມື່ອ “ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ” ມາເຖິງຢ່າງກະທັນຫັນໃນຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນໃນການປະຊຸມຄຳຍເອັກເຊເຕີໃນເດືອນສິງຫາ ຄ.ສ. 1844 ນັ້ນ ຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ລົຍທີ່ “ບຸດຫຼານຜູ້ມີສາ” ຈະຊອກຫານ້ຳມັນໃດໆ (ນ້ຳ ຫຼື ໄຟ) ໄດ້. ພວກເຂົາໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ “ກັບຄືນ” ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ເໝືອນດັ່ງເຢເຣມີຍາ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດ.

ເມື່ອພົບພຣະວາຈານຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ກິນມັນເຂົ້າໄປ; ແລະພຣະວາຈານຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຍິນດີແລະຄວາມປະຕິຊົມຊືມແຫ່ງຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ; ເພາະຂ້ານ້ອຍຖືກເອີ້ນຕາມພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ໂອ ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຈອມໂຍທາ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ຊົມມຸມຂອງພວກເຍາະເຍີ້ຍ, ຫຼືຊົມຊືມຍິນດີກັບພວກເຂົາ; ຂ້ານ້ອຍນັ່ງຢູ່ລຳພັງເພາະພຣະຫົດຂອງພຣະອົງ; ເພາະພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມຂັດເຄື່ອງໃຈ. ເຫດໃດຄວາມເຈັບປວດຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຍຶດເຍືອບໍ່ສົນສຸດ, ແລະບາດແຜຂອງຂ້ານ້ອຍຮັກສາບໍ່ໄດ້, ຊຶ່ງປະຕິເສດທີ່ຈະຫາຍດີ? ພຣະອົງຈະເປັນເໝືອນຄົນມຸສາສາລັບຂ້ານ້ອຍໂດຍສົນເຊີງບໍ່, ແລະເໝືອນນ້ຳທີ່ຫຼອກລວງບໍ່? ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຢາເວຕັດດັງນີ້ວ່າ, ຖ້າເຈົ້າກັບຄືນ, ແລ້ວເຮົາຈະນຳເຈົ້າກັບຄືນມາອີກ, ແລະເຈົ້າຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ແລະຖ້າເຈົ້າແຍກສົ່ງມີຄຳອອກຈາກສົ່ງໄຮ້ຄຳ, ເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນບາກຂອງເຮົາ; ໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນມາຫາເຈົ້າ; ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເຈົ້າກັບຄືນໄປຫາພວກເຂົາ. ແລະເຮົາຈະກະທຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນກຳແພງທອງສຳລັດອັນໝັ້ນຄົງແກ່ຊົນຊາດນີ້. ແລະພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ຈະຊະນະເຈົ້າບໍ່ໄດ້. ເພາະເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລັອດ ແລະເພື່ອປົດປ່ອຍເຈົ້າ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນັ້ນ. ແລະເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຄົນຊົວຮ້າຍ, ແລະເຮົາຈະໄຖ່ເຈົ້າອອກຈາກມືຂອງຄົນອັນໜ້າສະພິກວິດ. Jeremiah 15:16–21.

ເຢເຣມີຍາເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບຄືນມາຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ. ພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພາລະກົດແຫ່ງການແຍກ "ສົງຄ໌ປະເສດອອກຈາກສົງຄ໌ຊີວິດຊ້າ," ເພື່ອຈະ "ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າ" ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເປັນດັງ "ບາກ" ຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ດຶງດູດໃນບົດທຶນກຳເປັນຕົວແທນ, ຄືຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈສະພາບແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍຂອງຕົນ, ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນໄດ້ອະທິຖານຄຳອະທິຖານໃນພຣະທຳເລວີນິຕິ ບົດທຶນຊາວຫົກ. ພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ດຶງດູດໃນ, ເຢເຣມີຍາ ແລະຍາບາກກຸ ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃນຖານະຍາມເຜົາ, ຜູ້ຊົງຖືກນຳມາປຽບທຽບກັບ "ບຸດທິມະສາ." "ບຸດທິມະສາ" ນັ້ນ ກໍໄດ້ຖືກ "ອົງບໍລິສຸດແຫ່ງອິສະຣາເອນ" ເອີ້ນເຊັນກັນ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ, "ໃນການກັບຄືນມາ ແລະໃນການພັກສະຫງົບ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ; ໃນຄວາມສະຫງົບປຽບ ແລະໃນຄວາມວາງໃຈ ຈະເປັນກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າ: ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມ".

ອັນມະນີຂອງມິລເລີ ແມ່ນຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ເທິງແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກກຸ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການທົດສອບແຫ່ງຂ່າວຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ ອັນກ່ອນໃຫ້ເກີດຜຸ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ. ສັນຍະລັກຂອງການກະບົດທີ່ຖືກສຳແດງອອກຕໍ່ຕ້ານອັນມະນີເຫຼົ່ານັ້ນຄື "the daily." ມິລເລີໄດ້ເຂົ້າໃຈ "the daily" ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງລາວຖືກຈຳກັດໂດຍປະຫວັດການທີ່ລາວດຳລົງຊີວິດຢູ່ ແລະອັນມະນີທີ່ລາວເຄີຍນຳໄປວາງໄວ້ເທິງໃຕ້ໃນກາງຫ້ອງຂອງລາວ ບັດນີ້ກໍລັງສ່ອງປະກາຍສ່ວນໜຶ່ງຂອງເກົ້າສິບເທົ່າ ຫຼາຍກວ່າເມື່ອຄັ້ງທີ່ມິລເລີໄດ້ນຳພວກມັນໄປວາງໄວ້ເທິງໃຕ້ຂອງລາວເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ບັດນີ້ ພວກມັນຢູ່ໃນຫີບໃບຫຼັກທີ່ໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ ເພາະວ່າບັດນີ້ເປັນຕົວແທນບໍ່ແຕ່ພຣະຄຳພີທີ່ນັ້ນ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນໃນສະໄໝຂອງມິລເລີ ແຕ່ບັດນີ້ຍັງເປັນຕົວແທນທັງພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອີກດ້ວຍ.

ພະຍານສອງອົງນີ້ແຕ່ລະອົງໃຫ້ເກີດແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການທົດສອບໃນວັນສຸດທ້າຍ, ແລະພະຍານສອງອົງນີ້ແຕ່ລະອົງກໍຍເປັນສະໜາມຮົບສຳຄັນແຫ່ງໜຶ່ງໃນວັນສຸດທ້າຍ. Miller ໄດ້ເຫັນການຕໍ່ສູ້ນັ້ນ, ເພາະໃນຄວາມຜັນຂອງລາວ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຫີບຂອງລາວ (ພຣະຄຳພີ) ແລະຈັກມັນເປັນຊັ້ນໆ. ໂຢຮັນ, ຜູ້ເປັນຕົວແທນຂອງ "ຜູ້ມີບັນຍາ" ໃນວັນສຸດທ້າຍ, "ໄດ້ຢູ່ໃນເກາະທີ່ເອີ້ນວ່າບາດໂມ ເພາະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພາະຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ." ໂຢຮັນກໍລັງຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະການເຊື່ອໃນຂ່າວສານທັງຂອງພຣະຄຳພີ ແລະຂອງບົດຂຽນຕ່າງໆຂອງ Ellen White.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການພິຈາລະນາຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ຖືກສະແດງໂດຍນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູໄລ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1798 ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຕ້ອງຍ້ານກົວສຳລັບອະນາຄົດ
ນອກຈາກວ່າພວກເຮົາຈະຫຼົງລົງວິທີທາງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາ
ແລະຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງໃນປະຫວັດສາດອັນຜ່ານມາຂອງພວກເຮົາ." Life Sketches, 196.